

ציודה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פרשת ואתחנן

עלון מס' 11

בדרכי ציון האבלות

עלון זה מוקדש לע"נ התורם
שאול בן גודה ממושב אביבים

ראו ושתקו, כי חששו מגרמניה החזקה. הם פחדו מנגוק כלכלי והעדיפו להתחבא מאחורי האמירה הפחדנית: "אני מעדיף לא להתערב". חכם יהודי מפרסם כתב מאמר בעתונות, שמטרתו הייתה לעורר את העולם לפעלה. ובו כתב: "העולם אינו סובל רק בגלל הרשעים, אלא בגלל השותקים!"

אסור לנו לראות עול ולשתק. כאשר ילד רואה שמעליבים חבר לכיתה, כאשר רואים שחברים מתנהגים בצורה פוגענית, יש לאור עז ולהכריז "די!" אמת, לפעמים קל יותר להתעלם ולשמוח "ברוך השם שלא פוגעים בי, שלא אני על הפונת". אף יש לזכר גם את זאת שבית המקדש נשרף כי ראו במצוקתו של בר-קמצא והעלימו עין!

הנביא זכריה מנבא על ארבעת הצומות בהם מתאבלים על ציון וירושלים:

קרוב לאלפים שנה מתאבלים אנו על חרבן ירושלים ושרפת בית אלקיננו. חז"ל מלמדים כי מעשה 'קמצא ובר קמצא' נותן לנו מבט על ארחות היהודים בימים ההם, ועל המעשים שנעשו בהם והביאו לחרבן הבית.

כאשר בר-קמצא גרש בבשת פנים מהסעדה, ובעל הבית לא נענה לתחנוניו כי ישאר במקום וישלם עבור מאכלו ומשקהו, ואף היה מוכן לממן את כל הסעדה, היה בר-קמצא פגוע על כך שאחרים לא הביעו קול מחאה. ראו ושתקו.

בימי השואה האזימה בהם זממו הארורים למחות את זכר עמנו מן העולם, מקצת תאונתם עלתה בידם, ובעוונותינו הרבים הרגו במיתות משנות ששה מליון מאחינו בני ישראל. משפחות ענפות נמחקו ועירות שלמות נעלמו. רבים מאמות העולם

השלום, ככפרה על שנאת חנם. מהו "האמת והשלום"? בכדי להגיע לשלום צריה לאחזו במדת האמת! לא לחשש ולהסתתר מאחורי טענות של "אני לא מתערב". דבקות במדת האמת מעוררת שלום, ואזי תחזינה עינינו בבנין ציון וירושלים, במהרה בימינו.

"כה אמר ה' צבקות, צום הרביעי (י"ז) בתמוז, שתמוז הוא רביעי לניסן ראש חודשים) וצום החמישי (תשעה באב) צום השביעי (צום גדליה) וצום העשירי (עשרה בטבת) יהיו לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים!" והנביא ממשיך "והאמת והשלום אהבו". ברור כי בית המקדש יבנה כאשר נחזיק במדת

בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה

רציתי לראות איזה ילדים צמחו בעקבות מסירות נפש של הוריהם. מהרבה מהם שמעתי שילדיהם כמעט כלם פרקו על, ועזבו את דרך התורה.

כאב לי מאד. קדם כל, כי פואב לי על כל יהודי ויהודי שעוזב את הדרך, ויותר מכך, כאב לי על האב, שמסר נפשו על שמירת שבת, וילדיו עזבו את הדרך ובעטו בכל. איך יתכן הדבר? לא הבנתי. אבא שמוסר נפש, כפשוטו ממש, על המצוות - וילדיו נוטשים אותן?

כעבור זמן הבנתי, שהדבר תלוי באפן בו הראה האב לילדיו את יחסו לשמירת השבת. אותו אב שמסר את הנפש והגיע בכל יום ששי הביתה כשהוא שבור ורצוף, "אוי ווי, השבת... אלמלא השבת, הייתי עולה בדרגה ונעשה לאחראי משמרת, והיתה לנו פרנסה..."

"שוב פטרתי... אוי, מה יהיה עם שמירת השבת? כל כך קשה כאן לשמר שבת..." מה שמעו הילדים? ששבת היא קשה, שבלתי אפשרי לשמר אותה, שהמצוות הופכות את החיים לקשים. אמרו הילדים בלבם: אם כן, למה זה אנכי? והסירו מעליהם כל על...

היו האבות צריכים לשוב הביתה ביום ששי ולפתח בראשית בראשית "ישמחו במלכותך שומרי שבת!" להראות לילדים את האשר שבקיום המצוות! כי עקר החנוכה הוא דגמא אישית!

ספר מרן הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, שכאשר הגיע מרוסיה לארצות הברית, מצא באמריקה יהודים שספרו על הסבל הגדול שהיה מנת חלקם בבוואם ל"מדינת הזקב" (כנויה של ארצות הברית באותם הימים). באלו מאמצים עלתה להם שמירת שבת, כמה עמלו וכמה יגעו כדי לשמרה. העבודה היתה קשה, והשכר מעט, וקשה היה למצא פרנסה לכל אדם, אבל עבור יהודי היה הדבר כמעט בלתי אפשרי, בכל יום ששי, כשאמרו למעביד שאין בכוננתם לבוא מחר, בשבת קדש, לעבודה, היו מפטרים מידית, בלי שהיות. המעסיקים לא רצו להעסיק "בטלנים דתיים", וסלקו את היהודי מעבודתו.

וכך בכל שבוע ושבוע היה הנסיון הקשה חוזר על עצמו. עבודה קשה לארץ השבוע, וסיום במפח נפש, המעביד פטר אותם, והודיע להם שאם לא יבואו בשבת, אין להם מה לבוא ביום ראשון. נדדו יהודים יקרים אלו, וחפשו עבודות מזדמנות בשכר מעט, עבודות שהביאו אותם לחיות בעניות גדולה. אחד הפה לשומר לילה, השני למנקה בגינים. היו אלה עבודות שאינן מכבדות את בעליהן ואינן מאפשרות לפרנס משפחה בכבוד.

מספר רבי משה פיינשטיין, התפעלתי לפגש את היהודים הללו שמסרו נפשם על שמירת שבת. ממש יהודים של מסירות נפש! שאלתי: "נו? ואיפה ילדיכם?"

בְּדֶרֶךְ הַחֶסֶד

עוזר ומושיע". מהרו להגיש לו כֶּסֶף, אָצו רצו להביא תרופות ודָאָגו לְבַעֲלֵי מְלֹאכָה לְשִׁפוּץ הַבַּיִת, תוֹה תַחֲנוּנִים שְׁיִמְחַל לְאִנְשֵׁי הָעִיר עַל חֶסֶד תְּשׁוּמַת הַלֵּב. הַבְּטִיחוּ לוֹ עֲזָרָה בְּאִפְנֵי קְבוּעַ מִקַּפַּת הַחֶסֶד. לְאַחַר בְּקָשׁוֹת וְהַבְּטָחוֹת מִחַל רַבִּי יַעֲקֹב בְּפֹה-מְלֵא לְאִנְשֵׁי הָעִיר.

חֲזְרוּ הַתְּלִמִּידִים לְרַבֶּם הָאֲרִיז"ל וְהוּא פִּתַח וְאָמַר "הַקֵּב" הַשְּׁלַח אֲלֵינוּ נְחִיל אֲרָבָה לְחֹסֶל עָלַי יָרֵק וְלֹאֲכַל אֶת כָּל יְבוּלֵי הָאֲדָמָה. לֹא הָיָה נוֹתֵר כְּלוּם, וְהֵינּוּ גּוֹזְעִים כְּלָנוּ חֲלִילָה בְּרַעֲב. אֵךְ ב"ה ה' רָאָה וּמְחַל, מִתּוֹה שְׁנַתָּתָם עֵינֵיכֶם לְסִיעַ לְר' יַעֲקֹב וְלְדוֹמִים לוֹ".

לְאַחַר שְׁעָה קְלָה חִשְׁכוּ הַשָּׁמַיִם, עָנַן שָׁחַר וְגִדּוּל שֶׁל אֲרָבָה כֶּסֶף אֶת עֵין הָאֲרִיז! נִבְהָלוּ הַתְּלִמִּידִים מְאֹד. הִרְגִיעַ רַבְּנוּ אֶת תְּלִמִּידָיו וְאָמַר שְׁהָרִי זְכוּ לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה הַנּוֹרָאָה. לְפִתְעַ רְאוּ שְׁרוּחַ קָדִים מְרִימָה אֶת עָנַן הָאֲרָבָה וּמְרַחֵקָה אוֹתוֹ מִגְּבוּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל! מָה אָנוּ לְמִדִּים מְסַפּוֹר נִפְלָא זֶה? מִחֻבַּתְנוּ לְסִיעַ לְנִצְרָכִים, לְפִתַח אֶת עֵינֵינוּ וְלִבְנוּ וְלִהְרַגִּישׁ בְּמִצּוֹקְתָם. לֹא רַק מִצּוֹקָה גִּשְׁמִית, אֲלָא עֲלֵינוּ לְסִיעַ גַּם לְמֵי שְׁסוּבֵל מְרַעֲב רוּחָנִי! נִסְפֵק כֶּסֶף צְדָקָה לְהִרְגִיעַ אֶת רַעְבוֹן הַגּוֹף, וְנִסְפֵק שְׁעוּרֵי תוֹרָה לְהִרְגִיעַ אֶת הָרַעְבוֹן הָרוּחָנִי. בַּס"ד רַבְּנֵי וּפְעִילֵי 'קָרְן הַהִסְעוֹת' עֲמִלִּים לְהִיּוֹת שְׁלוּחֵי צִבּוֹר נְאֻמָּנִים לְהַבְטִיחַ עֲזָרָה רוּחָנִית לְכָל דְּכַפִּין! תְּנוּ יָדֵיכֶם עִמָּנוּ!

הַשְּׁבוּעַ, ה' בְּמִנְחָם-אָב, חָל יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבְּנוּ הָאֲרִיז"ל, רֹאשׁ וְרֹאשׁוֹן לְחֻכְמֵי הַקְּבֵלָה, שְׁנַפְטֵר וְנִקְבֵר בַּעִיָּה "ק צִפַּת בְּשַׁנַּת שַׁל"ב (לְפָנֵי 448 שָׁנָה) בְּגִיל 38 בְּלִבְד. רַבּוֹת יֵשׁ לְכַתֵּב אוֹדוֹת רַבְּנוּ הָאֲרִיז", אֵךְ בְּחֲרָנוּ בְּמַעֲשֵׂה שְׁיֵשׁ בּוֹ לְמוֹד מַעֲשֵׂי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

פַּעַם יָשַׁב רַבְּנוּ הָאֲרִיז"ל וְלָמַד עִם תְּלִמִּידָיו, הַכְּנִיסָם בְּעַמֵּק בְּתוֹרַת הַנִּסְתֵּר וְהַעֲלָה אוֹתָם לְרָמוֹת גְּבוּהוֹת בְּקִדְשָׁה וְטִהָרָה. לְפִתְעַ עֲצַם אֶת עֵינָיו וְהִשְׁתַּתַּק. לְאַחַר כְּמָה רְגָעִים פִּתַּח עֵינָיו וְהִכְרִיז "בְּרוּךְ דִּין הָאֱמֶת!" נִבְהָלוּ הַתְּלִמִּידֵי מְאֹד וְשָׁאלוּ אֶת רַבֶּם עַל מָה וְלָמָּה בְּרַךְ כֵּךְ? הַשִּׁיב, בְּרַגַע זֶה בְּשָׁמַיִם נִגְזְרָה גְּזֵרָה עַל אַחֲינוּ יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, רַעֲב וְכִלְיוֹן בָּא לְאֶרֶץ! הַתְּחַנְּנוּ הַתְּלִמִּידִים לְדַעַת מָה נִתֵּן לַעֲשׂוֹת בְּכַדִּי לְקַרַע אֶת רַע הַגְּזֵרָה. הַסְּבִיר רַבְּנוּ כִּי בְּעִירָם חֵי יְהוּדֵי יִקָּר וְתָמִים, רַבִּי יַעֲקֹב שָׁמוּ, וְכַדִּי לְנִסּוֹת לְבַטֵּל אֶת רַע הַגְּזֵרָה חֵיבִים לְעוֹר לוֹ! "אִסְפוּ כֶּסֶף, פִּיְסוּ אֶת רַבִּי יַעֲקֹב, הַבְּטִיחוּ לוֹ עֲזָרָה קְבוּעָה, אוּלַי יַחוּס עַל עֵנִי וְאֶבְיוֹן אוּלַי יִרְחַם!" מִהָרוּ הַתְּלִמִּידִים לְאַסֹּף כֶּסֶף צְדָקָה וְעָשׂוּ דְרָכָם בְּמַהֲרָה לְבִיתוֹ שֶׁל רַבִּי יַעֲקֹב. מִצְּאוּהוּ יוֹשֵׁב עַל הָרִצְפָּה וּבּוֹכָה לֵה' עַל מַצְבוֹ הָעָגוּם "רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם! אִנְשֵׁי הָעִיר יוֹדְעִים שְׂאִין לִי מָה לְאֲכַל - וְלֹא דוֹאֲגִים לִי. יוֹדְעִים שְׂאִין לִי כֶּסֶף לְתִרּוּפוֹת - וְלֹא מִתְיַחֲסִים אֵלַי. יוֹדְעִים שְׁבִיתִי מִט לְפַל - וְאִין

בְּדֶרֶךְ הַמוֹסֵר

ה"א ה' אָחָד!" מִמְּשִׁיכִים "וְאִהְבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ". חֲזוֹ לְמִלְמָדִים כִּי מְלַבֵּד הַהוֹרָאָה לְאַהֲבַת אֶת ה' בְּכָל לֵב וּבְכָל נֶפֶשׁ, בְּכָל מַצְב

בְּפִרְשָׁתְנוּ נִקְרָא אֶת הַפְּרָשָׁה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע, פְּרָשַׁת 'קְבֵלַת עַל מְלָכוֹת שָׁמַיִם'. לְאַחַר הַכְּרוֹת וְהַצְהָרַת 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

ובכל הון, יש פאן צווי להאָהיב אַת ה' על
 האַחרים, "שׂיהֵיה שם שמים מתאהב על
 יְדָה". לְהֵבִיא לְאַחֲרִים אֶת אֲהַבְת ה', לְלַמֵּד
 לְכָל בָּאֵי עוֹלָם כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים וְאִין עוֹד
 מְלַבְדוּ. וְכִיצַד עוֹשִׂים זֹאת? הַגְמָרָא מְלַמֶּדֶת
 כִּי עַל כָּל יְהוּדֵי לְהֵיּוֹת: "קוֹרָא וְשׁוֹנָה, וְיִהְיֶה
 מִשָּׂאוֹ וּמִתְנוּ בְּנַחַת עִם הַבְּרִיּוֹת. מָה בְּרִיּוֹת
 אוֹמְרוֹת עָלָיו? אֲשֶׁרֵי אָבִיו שְׁלֵמְדוֹ תוֹרָה
 וְאֲשֶׁרֵי רַבּוֹ שְׁלֵמְדוֹ תוֹרָה".
 כְּאֲשֶׁר אָדָם תוֹרְנִי, גַּם יֵלֵד וְנַעַר, מִתְנַהֵג
 בְּצוּרָה מְכַבֶּדֶת וְנִעְמָה, מְקַפֵּיד עַל יִשְׂרָאֵל
 וְהַגִּינּוֹת, הֲרִי הוּא מְכַרְיוּ בְּמַעֲשָׂיו "הֵבּוּ גִדְל
 לְאַלְקִינוּ!" הוּא מְכַבֵּד בְּכָה אֶת רַבּוֹנוֹ שֶׁל
 עוֹלָם.
 מְסַפֵּר מַחְנֵה וְתִיק: לְפָנַי מְסַפֵּר שְׁנַיִם יִשְׁבְּתֵי
 עִם מִשְׁפָּחָתִי, בְּאַחַד מִיָּמַי 'הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל',
 בַּפֶּאָרְק הַלְאָמִי. סְבִיבְנוּ הָיוּ שְׁטָחֵי טִבַּע
 יְרוּקִים רַחְבֵי יָדַיִם. רַבִּים רַבִּים הָיוּ בָּאֵי
 הַפֶּאָרְק בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. הָיוּ קְבוּצוֹת שְׁשֻׁחְקוֹ
 בְּכַדּוֹר וּב'מִטְקוֹת'. מִשְׁפָּחוֹת הִסְבּוּ עַל
 שְׂמִיכוֹת, יְלָדִים הִשְׁתַּעֲשְׁעוּ לְהִנָּאֵתָם.
 מִרְחוֹק רוֹאֶה הַמַּחְנֵה קְבוּצָה שֶׁל נְעָרִים
 חֲרָדִים כְּאֲשֶׁר יַחַד הֵם 'עוֹשִׂים עַל הָאֵשׁ',
 וְהוּא מְבַחֵן שֶׁהֵם מְקַפֵּידִים עַל הַנְּקִיּוֹן
 וְעַל תְּרַבּוֹת הָאֲכִילָה, שׁוֹמְרִים עַל הַשְּׁקֵט
 וּמִתְנַהֲגִים בְּכַבוֹד. לְאַחַר שְׁסִימוֹ אֶסְפוּ אֶת
 הַכָּל, וּפְנּוּ לְפָחֵי הַזְּבִל. הַמַּחְנֵה רוֹאֶה וְחָשׁ
 אֲשֶׁר עַל כִּי נְעָרִים אֵלֶּה מִתְנַהֲגִים בְּכַבוֹד.
 הוּא חוֹשֵׁב בְּלִבּוֹ "מֵאַיֶּה תִּלְמוּד תוֹרָה הֵם?
 מִי הַמַּחְנֵה שֶׁלָּהֵם? רוֹאִים חֲנוּךְ רָאוּי!"
 כְּשֶׁהִתְקַדְמוּ לְעֵבֶר הִצִּיאָה מִהַפֶּאָרְק עֵבְרוּ
 לְיַד הַמַּחְנֵה וּמִשְׁפָּחָתוֹ. הוּא נוֹשֵׂא עֵינָיו
 לְעֵבֶר בְּנֵי הַקְּבוּצָה וּמְפַתֵּעַ! תִּלְמִידִים שְׁלֵי!
 הוּא לְמַד אוֹתָם לְפָנַי שְׁנָה, בְּכַתָּה ז', כְּעַתָּה,
 עִם סִיּוּם כְּתָה ח', הַחֲלִיטוּ לְעָרְךָ לְעֵצְמָם
 'מִפְּגֵשׁ מִגְּבֵשׁ' לְפָנַי שְׁמִתְפָּזְרִים בְּעוֹלָם
 הַיְשִׁיבוֹת. הַמַּחְנֵה חָשׁ גְּאוּה פְּנִימִית עַל כִּי
 תִּלְמִידֵי נוֹהֲגִים בְּנִכְבְּדוֹת. וְמָה מְרַגֵּשִׁים
 הוֹרִים בְּרֵאוּתָם בְּנִים וּבָנוֹת מְחַנְכִים? כָּה
 גַּם מְרַגֵּשׁ אָבִינוּ שְׁבַשְׂמִים שְׂרוּאָה יְהוּדִים
 נוֹהֲגִים בְּיִשְׂרָאֵל וּבְכַבוֹד, עוֹסְקִים בְּבִנְיָנוֹ שֶׁל
 עוֹלָם וּמְכַבְּדִים זֶה אֶת זֶה!
 יֵלֵד יְקָר! בְּרַגְעִים אֵלֶּה שְׂאֵתָה קוֹרָא שׁוֹרוֹת
 אֵלֶּה, חָשׁוּב כִּיצַד אֵתָה נִרְאָה בַּחוּץ, בְּקִנּוּיֹת
 בְּסוּפֵר, בְּרִכְיָה עַל הָאוֹפְנִים, בְּמִשְׁחָק עִם
 חֲבֵרָיָה. מָה אוֹמְרִים עָלֶיךָ הַבְּרִיּוֹת? הֵאֵם
 אֵתָה מְכַבֵּד בְּהִלְכוּתֶיךָ אֶת הוֹרֶיךָ וְאֵת
 אָבִיךָ שְׁבַשְׂמִים?
 וְאַהֲבָת אֵת ה' אֱלֹקֶיךָ! שׂיהֵיה שם-שְׂמִים
 מִתְאֵהֵב עַל יְדָה! גַּם אֲבָרְכִי וּפְעִילֵי 'קָרוֹן
 הַסְּעוֹת' מְקִימִים מְצוּהָ זוֹ בְּהַדּוֹר רַב.
 תּוֹמְכִים בְּנְעָרִים הַצְּמֵאִים לְדַבֵּר ה'.
 עוֹזְרִים לְמִשְׁפָּחוֹת רַבּוֹת לְרַשֵּׁם אֶת יְלָדֵיהֶם
 לְמוֹסְדוֹת תוֹרְנִיִּים, וּמְרַבִּים כְּבוֹד שְׂמִים
 בְּעוֹלָם!

בְּדֶרֶה הַמְצִיחָה

השְׁבוּעַ קוֹרְאִים אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת. בְּמִצְוֹת כְּבוֹד אָב וְאִם נֹאמֵר: "כִּפְדֵּ אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ כַּאֲשֶׁר צִוְּיָהּ ה' אֱלֹהֶיךָ". מָה הַכּוֹנֵה "כַּאֲשֶׁר צִוְּיָהּ ה' אֱלֹהֶיךָ"? יֵשׁ הַמְּכַבְּדִים אֶת הַוְרִיָּהּ כִּי חוֹשְׁבִים הֵיוּת וְהֵם מִפְּרָנְסִים אוֹתִי, אֲנִי גַר בְּבֵיתָם וְסוֹעֵד עַל שְׁלֹחֲנָם, עָלַי לְכַבְּדָם. אִךְ אִם אֵינֶנִּי נִהְיָה מֵהוֹרֵי - אֲנִי פְטוֹר מִכְּבוֹדָם. אוֹמֵר לְנוּ הַקַּב"ה, כְּמוֹ

שְׁצוֹיִתִּי עַל כְּבוֹד אָב וְאִם כְּשֶׁהֵייתֶם בְּמִדְבָּר, שָׂאוּ אֶכְלֶתֶם מִן שִׁירֵד מֵהַשָּׁמַיִם, שְׁתִּיתֶם מִי בְּאֵר, גִּרְתֶּם בְּסִכּוֹת עֲנַנֵי הַכְּבוֹד, וּבְעֵצִים - לֹא נִהְיִיתֶם מֵהוֹרִיכֶם כָּלוּם, אֶפְלוּ בְּגָדִים לֹא קָנוּ לָכֶם כִּי הַבְּגָדִים גָּדְלוּ אֶתְכֶם. כֹּה גַם בְּכָל עֵת - חוֹבְהָ לְכַבֵּד אָב וְאִם, בְּלִי חֲשָׁבוֹנוֹת, בְּלִי הַתְנַיּוֹת, וּבְלִי מִשָּׂא וּמִתֵּן שֶׁל 'קַח וְתֵן'... "כִּפְדֵּ אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ"!

בְּדֶרֶה הַחִידָה:

כַּמָּה תְּפִלוֹת הַתְחִינָן מִשָּׁה רַבֵּנוּ לְהַשִּׁי'ת שִׁיזְכֶּה לְהַכְנִס לְאָרֶץ?

אִיזוֹ גְזֵרָה נִזְרָאָה נִגְזְרָה עָלֵינוּ בְּתַשְׁעָה בָּאָב לְפָנֵי כֹ-500 שָׁנָה? אִיזוֹ מִלְחָמָה הַתְחִילָה בְּתַשְׁעָה בָּאָב לְפָנֵי 106 שָׁנָה?

שְׁלַחוּ לְנוּ לְמֵייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לְפִקֵּס 03-8004455 וּמִי שֶׁפָּתַר אֶת הַחִידוֹת - נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שֶׁלּוֹ עִם הַפְּתָרוֹן בְּעֵלוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת מְגִלְיוֹן קוֹדֵם:

☀ אִיךָ מְכַנֵּה שַׁבֵּת זוֹ, וּמִדּוּעַ?

שַׁבֵּת חֲזוֹן, עַל שֵׁם הַהֶפְטָרָה "חֲזוֹן יִשְׁעֵיהוּ בֵּן אֲמוּץ אֲשֶׁר חָזָה עַל יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם".

☀ רַבֵּנוּ בְּצִלְאֵל אֲשֶׁכְּנֹזִי (בְּעַל 'שִׁיטָה מְקַבְּצָת') כּוֹתֵב: 'אֲבִיָּהוּ וְרַבֵּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל הָיָה, הוּא הַמְּגַלָּה לְנוּ כָּל סְתוּם, וּבְלִעְדֵּי הָיָה הַגְּמָרָא כְּסִפֵּר הַחֲתוּם' עַל מִי לְדַעְתָּה כּוֹתֵב זֹאת? עַל רִש"י הַקְּדוֹשׁ.

הַפּוֹתְרִים: יְהוּדָה שׁ. | מִנְחֵם יְהוּדָה ה. | אֶלְחָנָן ר. | שְׁלֵמָה ז. | אֲבִיגַדוֹר ה. | תְּרַצְהָ ל. | אֵילָה ה.

מֵעוֹנֵינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֵלוֹן הַבָּא לְזִכּוֹת יִקְרִיכֶם?
צְרוּ אִיתְנוּ קֶשֶׁר בְּמֵייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֵלוֹן אֲצִלְכֶם?

שְׁלַחוּ בִקְשָׁה לְדוּא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קרן הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 95-659-804-5 התרומות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדרים פלוס" ברחבי הארץ